

lukket) herimod under påberåbelse af, at der ikke i domstolens statutter fandtes bestemmelser om en sådan begrænsning af kandidatkredsen, og at statutterne og ikke forsamlingens forretningsorden måtte være afgørende, bl. a. fordi også lande, der ikke var medlemmer af FN og således ikke bundet af forretningsordenen, deltog i valgene. Plenarforsamlingens præsident traf under henvisning til hidtidig praksis den afgørelse, at forretningsordenens regel 96 skulle gælde også ved valg af dommere til Den mellemfolkelige Domstol, og satte denne afgørelse til afstemning. Ved denne, som fandt sted ved navneopråb, viste der sig imidlertid at være 47 stemmer imod præsidentens afgørelse, som støttedes af 27, medens 25 ikke stemte. Danmark, Norge og Sverige stemte ligesom bl. a. Canada, Benelux, Storbritannien og USA for, medens bl. a. Finland, Island og Østmagterne stemte imod.

Der måtte herefter fire afstemninger til for at vælge dommere til de resterende tre pladser. Ved den første opnåede Tanaka (Japan) med 56 stemmer den fornødne absolutte majoritet. Ved de senere afstemninger fik Bustamante (Peru) 53 og Morelli (Italien) 56 stemmer og erklæredes for valgte for plenarforsamlingens vedkommende. Den nordiske kandidat, Helge Klæstad (Norge), opnåede ved disse afstemninger 33, 28, 27 og 24 stemmer, medens den italienske kandidat fik 43, 40, 45 og 56.

Bortset fra Bustamante havde de samme kandidater opnået flertal i sikkerhedsrådet, som af de tre latinamerikanske kandidater havde valgt Sapena Pastor. Ved fornyede valg i rådet og forsamlingen opnåedes der overensstemmelse om valg af Bustamante, og valgenes resultat blev således, at følgende fem nye dommere skulle indtræde i domstolen fra 6. februar 1961:

Philip C. Jessup (USA),
Vladimir M. Koretsky (USSR),
José Luis Bustamante y Revere (Peru),
Kotaro Tanaka (Japan),
Gaetano Morelli (Italien).

Danmark stemte for alle de valgte kandidater bortset fra dommer Klæstads modkandidat, Morelli.

2. Ændring i Den mellemfolkelige Domstols pensionsreglement.

(Dagsordenens punkt 64).

I femte udvalg kom spørgsmålet om godkendelse af et nyt pensionsregulativ for dommerne ved Den mellemfolkelige Domstol i Haag til behandling på grundlag af et af generalsekretæren udarbejdet forslag, som det rådgivende budgetudvalg havde tiltrådt. Budgetudvalget anslog, at en gennemførelse af regulativet vil medføre en merudgift på \$ 25 000 i det første år og en noget mindre merudgift de efterfølgende år.

Under forhandlingerne i femte udvalg blev der fra latinamerikansk side stillet forslag om, at minimumsperioden for erhvervelse af pensionsret blev nedsat fra de foreslåede 5 år til 3 år. Dette forslag blev af femte udvalg henvist til nærmere undersøgelse i det rådgivende budgetudvalg, som indstillede, at forslaget om en treårig minimumsperiode godkendes, men pensionsvilkårene for dommerne med en så kort tjensteperiode vil dog — i modsætning til, hvad der var foreslået fra latinamerikansk side — blive ringere end for dommere, der har haft en femårig tjensteperiode. Ved en delafstemning om dette spørgsmål ved femte udvalgs endelige behandling af pensionsregulativet blev budgetudvalgets ændring vedtaget med 49 stemmer imod 0. 11 lande — heriblandt de nordiske lande, Storbritannien, Australien, Holland og New Zealand — afholdt sig fra at stemme.

Ved en anden delafstemning vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt de nye bestemmelser skulle have tilbagevirkende kraft for tidligere pensionerede dommere, stemte de nordiske lande på linje med en majoritet på 44 lande for, at dette skulle være tilfældet. Storbritannien stemte som eneste land imod dette forslag, og 26 lande, heriblandt østbloklandene, Indien og en række asiatiske og afrikanske stater, afholdt sig fra at stemme.

Ved den endelige afstemning blev det reviderede pensionsregulativ godkendt med 55 stemmer imod 9 (østbloklandene). Fem lande, heriblandt Storbritannien, afholdt sig fra at stemme.

Udenrigsministeriet i marts 1961.